

BARA GABY

En roman av Andreas Stickler

*She's out of her mind
She's pulled away by the moon
She's ripped from her sleep...
as the cold luna sweep gains control
What you gonna do
with your emotions
Onces you barely recognize
In your sleep I heard you screaming
"This is not voluntary!
This is not voluntary
If this is life I'd rather die!"
In the riptide*

Lou Reed

© Andreas Stickler
Nacka 2001

1.

Det är i åttonde låten på cd:n som det kommer efter tre och en halv minut ungefär. Det är Marcello Mälaren och Mimi Sömmerskan, jag förstår inte vad dom sjunger för jag kan inte italienska, men det spelar ingen roll. Det är vackert, romantiskt, dom sjunger stillsamt ömt, inte det stegrande vildsamma som är så vanligt, det är mer återhållet smeksamt. Hon, Mimi Sömmerskan, har just sjungit sin replik och han, Marcello Mälaren, kommer in, jag föreställer mej att dom står nära varann, Marcello Mälaren kommer in och svarar henne och då! Då kommer det! Mimi Sömmerskan hostar. Hon kan inte hålla tillbaka, hon hostar och det finns på cd:n, man hajar till. Hon hostar och det är vackert äkta.

En gång flög jag in över Umeå. Vi kom från havet, nordvästlig riktning in över Umeå skärgård och jag såg havet, jag såg öarna. Och öarna blev fler och fler, större ju längre in mot land vi kom, på de flesta var det många stugor, på andra bara någon enstaka. Små hus och några lite större, men små från luften som husen i Monopol, och jag såg en stuga, ute på spetsen av en ö, längst ute på tungan som en sockerbit någon lagt för att smaka. Och vid sidan av stugan en landgång, en liten pir ut i havet och i slutet av piren en helikopterplatta. Som en flugsmällare som vaktar.

Och jag är övertygad om att mannen som bor där aldrig kan låta sin hosta ebba ut i fred för han är alldeles för upptagen med att kontrollera att ingen med tång kommer och klipper av piren så att helikopterplattan flyter till havs och växer till en ö med träd på. För det skulle göra lika ont som om någon med sax klippte hans kön.

Men Mimi Sömmerskan hostar, hon tappar inte fattningen,

hon låter hostan hosta klart, ta den tid den behöver, hon hostar ut det retsamma som har fastnat och hon tappar inte fattningen. Jag kan tänka mej att Marcello Målaren håller armen om hennes axlar och trycker till just bara lite hårdare, när hon börjar hosta, än normalt, som i samförstånd, han är med, han förstår, det gör inget, och hon kommer in perfekt i nästa replik, det var inget som störde, dom är förmodligen kära, och hennes svaga hostande som dom inte tagit bort, inte raderat bort från ljudbandet på cd:n i högtalarna i vårt rum.

Jag tänker på detta när jag sitter på tröskeln till vårt rum och väntar på örfilen. Örfilen som ska komma, som jag vet ska komma, som redan borde ha kommit, men just som Gaby ska slå börjar hon hosta. Hon sitter framför mej på hallgolvet halvvägs upp på tröskeln och har redan höjt armen, hon ska slå, men så måste hon hosta. Mimi Sömmerskan fick inte hostan ur fattningen, men Gaby Poetissan tvekar, kommer av sej. Jag blir besviken, jag har väntat på örfilen, jag har tiggat om den, jag vet precis hur jag ska göra för att få den, men så kommer hostan emellan och hon kommer av sej och jag känner att jag måste hjälpa henne, min älskade, jag vill inte att hon ska behöva förlora ansiktet, inte nu när det är fest, inte när människor finns i alla rum. Så jag ler lite. Inte mycket, försiktigt bara, och det viktiga: jag ler lite försiktigt och det viktiga: lite uppgivet, en markering till att rycka på axlarna, bara en markering, inte mer än en anings aning uppgivenhet i leendet. Det räcker. Hon ser på mej och klatsch! Örfilen bränner mot min högra ansiktshalva, jag vet precis hur jag ska göra. Min älskade Gaby, hon är liten, hon är svag och hon klarar det mesta men inte uppgivenhet.

Jag kan känna konturerna efter hennes fingrar på den lite röda blossande ansiktshalvan, jag sitter kvar på tröskeln till vårt rum och Gaby ler, hon har fått det ur sej. Som Mimi Sömmerskan måste ha lett mot Marcello Målaren sekunden efteråt, när de bars fram av kärleksvägen igen efter att för en kort stund ha simmat mot den, i kamp och rädsla.

Gaby älskar mej, jag är hennes poet, Gaby Poetissan och jag, hennes poet. Hon skriver långa sköna farliga dikter, jag har aldrig skrivit en dikt, en gång i femte klass skrev jag visserligen en lapp till Eva och frågade chans, men annars inte. Men jag biter sönder naglarna och jag tycker om att smyga in min hand under hennes kjol och komma åt där när vi är bland folk och det räcker för henne. Jag är poet, jag är hennes poet, hon är Gaby Poetissan och vi älskar varann och inte nog med att våra förnamn liknar varann, våra efternamn rimmade och hon behöver inte mer, det räcker för henne, och jag sitter på tröskeln, hon har strax innan rivit sönder min skjorta. Jag hade tittat åt ett annat håll, jag hade inte lyssnat, nu är min skjorta trasig och jag bad om örfilen och den kom och hon mår mycket bättre nu och jag säger:

Jag vill inte ha med dej mer att göra.

Men egentligen, tyst, säger jag:

Jag vill röra vid dej

men mina händer går inte med på det

Dom vet inte att dina hårda ord bara är ursäkter för det du inte kan säga

Dom ser inte att dina svarta lockar bildar hundra frågetecken.

Egentligen det, och hon vet det, eller jag kan aldrig riktigt veta, min älskade Gaby, vi sitter på tröskeln till vårt rum, det är fest, hon gråter och jag kryper fram till henne, håller henne i min famn, ser över hennes axel och jag skakar inte, det är Gaby, jag håller henne och det är inte jag som måste bli hällen, det är Gaby, jag är som Marcello Málaren och jag stryker hennes hår, hon ser inte åt vilket håll jag ser, jag stryker över henne och viskar:

Såja, min älskling, såja, och hon gråter tystare nu, jag är hennes poet och festen, alla vänner, alla hennes poeter.

Första gången vi träffas: hon säger:

Maskeraden, min vän

är över

Dra på dej

kläderna igen.

Jag skrattar, hon skriker: Förstår du inte! Du är aldrig naken!
Naken är på låtsas, naken är inte naken, förstår du inte!

Första gången vi träffas: hon säger:

Jag vill skriva av dej. Jag har aldrig gjort det.

Skrivit om någon?

NEJ! Skrivit av någon!

Och jag undrar men jag säger inget. Inte då, inte än. Det är första kvällen, första kvällen med Gaby och jag har inte lärt mej. Det är som första skoldagen och fröken är så stor. Jag har glömt äpplet, jag är lite orolig för det, vad ska jag ge.

Gaby skriver aldrig om drömmar, hon föraktar drömmar, hon säger: Drömmar är för dom så fega att dom inte vågar leva i verkligheten.

Vilken sorts drömmar, älskling?

Alla drömmar, fattar du inte det! Alla drömmar! Jag har inga drömmar, se på mej, se på mej, kan du kalla mej dröm? Känn på mej, känn på mej, jag är ingen dröm, det finns inga drömmar.

Gaby gillar inte drömmar, men hon tycker om att lyssna på mina sovdrömmar. Hon hatar mej för dom men hon kan inte låta bli att nyfiket lapa i sej när jag berättar dom. Hon är avundsjuk, hon drömmer inte men det gör jag och jag berättar noggrant och hon hatar mej för det, hon älskar mej, hon är så stark men jag kan drömma.

Som barn trodde jag att solen och månen byter plats om kvällen. Jag undrade alltid vart solen tog vägen om natten, och månen på dan. En gång frågade jag någon som skrattade och sa: Dummer, det vet du väl att solen badar i havet på natten och månen har en grotta i bergen där den bor om dagen.

Där vi bodde fanns det klippor i skogen. Under en av klipporna fanns en liten grotta som man kunde krypa in i om man gjorde sej platt som en orm. En förmiddag, efter frukost, sprang jag till grottan och kröp in för att hälsa på månen, men den fanns inte där, bara massa spindlar och kryp. Mamma sa att det nog var fel grotta, att månen hade flera grottor att välja på.

När jag badade och det var molnigt brukade jag alltid sprattla så mycket jag kunde med benen så att solen visste att jag var där och inte skulle bränna mej. Det kunde ju vara rätt sjö.

En sommar, en ljus kväll, såg jag månen och solen samtidigt på himlen. Jag sprang in till mej, letade reda på badbollen i garderoben och sparkade den så hårt jag kunde.

Första gången vi träffas är hemma hos henne, jag bor i en etta med kokvrå, hon bor i ett kollektiv. Det är Gaby Poetissan och tre kvinnor och tre män, dom är hennes vänner, dom är hennes poeter och en av dom är hennes man, han är gitarrist i ett rockband, dom andra målar och skriver och dansar och dom bor i ett stort kollektiv. Varje rum är en dikt varje tavla en bokstav. Varje matta en bild och det finns tyger på väggarna, dom är svarta vita röda, dom är stora, dom hänger från väggar och tak, dom är penseldrag, ackord, figurer, små stycken i den stora dikten. Det är Gaby Poetissan och hennes poeter, hon bor där, dom bor med henne och jag är där, jag har blivit bjuden på fest via omvägar och Gaby hittar mej.

Gabys poesi är ord som står kvar blyga runt hörnet och väntar på att bli presenterade. I nästa stund: Dom rusar fram, bjuder oss på glass och rånar banker när vi vänder ryggen till. Som lyckan.

Den kvällen: Gaby säger:

Älskling!

Bränn mitt papper

kliv in

Lev!

Den kvällen: Gaby säger:

Jag har väntat på dej.

På mej?

Ja.

Jag förstår inte.

Du är vacker.

Du är vacker.

Den kvällen: Gaby säger:

Vi lever här.

Vem?

Du och jag. Det har vi gjort länge.

Jag förstår inte.

Vi lever här, du och jag. Jag har väntat på dej.

Vi lever här, säger jag.

Gaby hittar mej, jag bara råkar vara här, det är inte jag som hittar henne, jag letar inte, jag vet inte att det finns något att leta efter, jag har inte upptäckt, jag är för ung, förstår inte, det är hon som plötsligt bara står här, som plötsligt är överallt där jag är och hon pratar, hon pratar mot alla men bara till mej. Hon pratar anspråkslöst men krävande, som om hon låtsas att det inte betyder något när det är det viktigaste av allt och det är jag som måste inse det, det kan hon inte göra åt mej, det mesta kan hon men inte det. Hon pratar blygt men självklart, hon pratar lågt, nästan viskar men alla hör, alla måste lyssna, det finns inget annat. Hon är överallt, hon rör sej över alla människor på festen, hon tar inte del i den, hon är festen, hon står högt ovan och hon rör sej, hon rör sej oblygt. Hon rör sej avancerat, hon vågar, hon dansar för mej, hon dansar sensuellt inbundet som om hon egentligen bara dansar för sej själv och hon hamnar alltid perfekt i det sista avgörande steget, hon går inte att genomskåda och jag sitter i en soffa, jag sitter i en soffa hela kvällen och tittar. Hon sparkar ut sin gitarrist, han protesterar inte, han bara tar sin väska och går sin väg. Festen är inte slut, men han ser, alla ser och jag gör ingenting, det är hon som hittar mej, det är hon som tar mej hem, jag hittar henne rum, i den vackra dikten som är hennes rum som är hennes liv tar hon av sej dom svarta kläderna och hennes kropp är blek. Jag gör ingenting, jag rör mej inte, hon rör mej, hon tar mej och jag vaknar dagen efter, jag är hemma, jag ligger hos Gaby.

Och i Gabys kollektiv där hon bor med sina poeter lever vi ett liv. Hon lär mej allt hon vill lära mej, så småningom lär jag mej lära,

det är många fester, jag har många dagar på mej att lära men ingen är som den första för den gången hittar hon mej och jag visste inget.

Gaby älskling, säger jag när vi sitter på tröskeln till vårt rum, mitt i festen och örfilen svider, jag känner mej lycklig, jag har gjort henne glad. Det är jag, det är Gaby min älskling och jag har något hon inte har och hon vet om det, hon behöver mej, det är det som gör mej nödvändig, hon kan aldrig ta det ifrån mej, hon kan skriva mej men aldrig stjäla mej, bara om jag låter mej bli stulen, jag gör det ibland.

Gaby älskling, säger jag, hon gråter inte längre, bara lite försiktigt. Gaby älskling, säger jag, ta min kropp, ta min själ, vill du ha den? Du får den.

O ja, säger hon förtjust.

Okej älskling, men först vill jag berätta en sak för dej.

Vad?

Om en dröm, älskling.

Neej, skriker hon.

Jo, säger jag, men det går fort, sen får du göra vad du vill. Visst vill du höra, säger jag och smeker hennes lår in under kjolen, jag pillar mej fram till hennes öppning, sen får du göra vad du vill, men först en dröm.

Gaby andas häftigt, hon hatar mej, hon kan inte låta bli att njuta, hon föraktar drömmen, hon är rädd för drömmen, jag har den i min hand och mina fingrar smeker henne djupare, hon kan inte dra sej tillbaka nu, jag säger:

Jag hade en dröm inatt, vill du höra?

Hon kan inte tala längre, hon gungar sej mot min hand, hon kan bara nicka.

Jag drar bort min hand, hon rycker till, hasar sej på knäna fram mot mej, hon gråter ljudlöst, hon hatar mej, jag säger:

Först drömmen, sen det andra. Hon är liten nu, för liten för att kunna säga nej. Hon är den lilla flickan som en gång drömde, den lilla flickan med sina dockor som hon kunde göra vad hon ville med, hon ger upp, mumlar löst. Egentligen gillar hon det,

hon vet att jag vet, drömmar vill hon höra, drömmar kan hon höra, verkligheten klarar hon inte av men drömmar älskar hon och vi vet det båda två och jag börjar. Mina händer ligger på ovansidorna av mina lår, hon stoppar in sin hand mellan sina ben.

Okej, såhär började den, jag hade stämt träff med Katrin på torget.

I drömmen Gaby, bara i drömmen.

Nej, jag vet inte vem hon är, hon är en dröm, älskling.

Bara en liten skitdel i en skitdröm, inget mer.

Kanske är hon min dröm, nån viktig kanske, jag vet inte.

Nej Gaby, grät inte, jag vet inte vem hon är, hon är inte viktig, jag bara skojade. Är det skönt?

Hon är inte ens vacker, jo lite vacker är hon men älskling, bli inte arg, det kan inte jag hjälpa, nej hon är inte lika vacker som du. Rör du på handen?

Ingen är lika vacker som du, men lite vacker är hon. Vill du höra drömmen?

Okej, jag hade stämt träff med Katrin på torget. När hon kom var hon lite svettig och jag erbjöd mej att torka hennes panna.

I drömmen, Gaby, bara i drömmen. Det är ingen fara. Det är inte ens min dröm, det är någon som stuckit in den i mitt huvud. Fortare Gaby, du måste röra handen fortare, det vet du väl.

Katrin och jag promenerade sakta hem till mej och höll hårt i varandras händer.

Nej älskling, jag skulle aldrig hålla i någon annans hand, inte på riktigt, högst försiktigt möjligtvis eller av misstag. Bara då älskling.

I alla fall: När vi kom fram fick Katrin en idé. Vi slängde oss på närmsta taxi, for till bordellen under stan och slängde in en napalmbomb som jag hade byggt när vi satt under skorstenen och hänglade.

Vad är det jag säger? Förlåt mej älskling, vad tokigt det blev. Så kan det ju inte ha varit, men det är en konstig dröm, jag kan inte hjälpa det, och så ville jag smeka insidan av hennes lår men jag var lite rädd för skorpionen som satt där och vaktade. Ja Gaby,

jag ville det verkligen, det var märkligt, jag förstår det inte ens själv, men jag ville det. Så jag bet i hennes bröstvärta istället.

Fnittrar du älskling? Ja det är bra, det är ju bara en dröm, fnittra på du. Är det fortfarande skönt?

Ska jag bita i din också?

Vill du det?

Nä Gaby, sen.

Inte nu, senare.

Du klarar det så bra själv.

I alla fall: Efter att vi hade klivit över alla sönderbrända horor, kanske tagit oss ett tjuvnyp eller två, inte fler, jag lovar, så kom vi fram till kungens slott och jag tände en cigarett. Då kom Gustav Vasa krypandes ur en av väggarna och sa: Ursäkta, här får du inte röka. Jo Gaby, det är sant, skratta du bara, men det var precis så och jag vågade inte bråka utan tänkte att det nog var bäst att lyda. Jag fimpade cigaretten mot hans panna och röken sjönk som mjölkaktig dimma ner i hans mun och löste upp kroppen. Vi smet in i tortyrkammaren och läste dörren bakom oss. Bredvid sträckbänken, där det låg ett skelett av en balettdansös fastspänt, slet Katrin upp sin blus och hennes enda bröst började dansa framför mina ögon. Jag kysste det fyra gånger.

Jo Gaby, jag var tvungen.

Men det är inte så farligt. Du har ju två.

Jag ska kyssa dina tusen gånger.

Ja, jag lovar. Dessutom var det drömmen som tvingade mej till det, jag kysste det en gång med huvudet, en gång med det glödande spettet som dvärgen gav mej, en gång med min fot och en gång med hennes tunga som jag slitit ur hennes mun. Jag var nog lite upphetsad, Gaby, men hon sa det smakade gott. Sen älskade vi under sirenerna av tusen galna brandmän. Hennes sköte var en vulkan, en krater, jag var en tvåhövdad drake som tog henne med våld, vi älskade i hundra ställningar, i flera år, Katrin skrek efter mer, jag fick inte vila, det var en tävling, vi knullade som besatta, hon fick aldrig nog, hennes hy brann av åträ, hennes mun dreglade och hon spottade saliv i mitt ansikte, det rann svett ur våra

armhålor och bildade Sveriges djupaste insjö nedanför sängen och till slut skrek jag till och fyllde henne med sprutande lava. Då sa hon: Oj!

Men Gaby, du också?

Redan?

Vad härligt! Men jag är inte klar än.

Du kan väl börja om.

Inte det?

Jo, försök.

När klockan passerat midnatt sexhundrasextiosex gånger vaknade vi och la oss i drottningens gemak. Hon tog inte illa upp, hon sa hon gillade närheten av två förfrusna kroppar. Sen tog drottningen av sej sitt kyskhetsbälte av järn och slog oss i huvudet med det. I sömnen kunde Katrin och jag älska igen, avsvimmade, döda, uppgivna.

Nej älskling, skrik inte.

Vi var inte uppgivna.

Bara lite trötta.

Hur som helst, vi var allt det där, inte uppgivna, vi älskade och hennes hår föll i mitt ansikte och bländade mej. Jag låtsades att hennes sköte var en ljusbrun katt man gärna klappar. Hon sa att det var en spetälsk mans ansikte.

Ja, skratta på du Gaby, jag säger bara som det var. Är du glad?

Var är din hand, Gaby?

Aja baja älskling, nu igen?

Ja, jag säger då det, du är verkligen som du är.

Att du bara orkar.

Katrin och jag tog en promenad sen och smög ner i kloakerna. Där var det mysigt, blodiglarna gav hennes kropp en lyster jag bara läst om i sagoböckerna. Jag höll hennes hand, ja nu måste jag faktiskt göra det Gaby, men vänta ska du få höra, den var kall och avsliten och när den åttonde rättan kom i vår väg kände vi oss mätta. Då sa Katrin att hon måste gå, hon skulle in i skogen och ta en jogginggrunda till, ja hon gillade verkligen att idrotta. Vi sa hej, hon drog upp sin tröja och hennes bröst daskade mej i

ansiktet som för att säga adjö och vi skrattade.

Det var väl ett roligt slut, Gaby.

Lyckligt nästan.

Är du på bättre humör nu?

Vad glad jag blir.

Gaby halvligger lutad mot dörrposten och hennes hand ligger på golvet mellan hennes knä. Hon är klar nu, jag ger henne presenter och hon älskar mej för det, hon kan aldrig älska nån annan.

För drömmen är inget annat än den utger sej för att vara, flyktig och svävande. Drömmen har inga väggar, i den ryms hela världen. Gaby säger att drömmen är en förrädare, hon säger att drömmen kan man inte lita på, den är ingen vän.

Men drömmen som sanning är lika vag som det första barnaåret. Man vet att man upplevt det, men kan inte minnas. På samma sätt kan man inte tvinga fram drömmen närhelst man önskar, man kan inte be den sätta sej till bords bara för att man vill ha sällskap.

Första morgonen: jag vaknar i Gabys säng, jag är hemma. Vi är nakna, vi reser på oss, står nakna på golvet i hennes rum, i hennes dikt, i poesin som är hennes värld, dikterna far runt i hennes värld som pariserhjulet där varje vagn är en ny dikt, där varje vagn är en ny kärleksupplevelse med Gaby, vi sitter i varje vagn, vi klättrar runt i pariserhjulet och upptäcker varje ny upplevelse och aldrig fastnar hjulet, aldrig sitter vi fast i en kärlek som fastnat och står stilla, och hon tar min hand, vi står nakna hand i hand på hennes golv framför den stora spegeln och vi tittar på oss själva i spegeln och Gaby säger:

Du är vacker.

Jag är vacker, säger jag, men det är du som är vacker.

Du håller min hand, säger Gaby, du är vacker.

Ja, jag är vacker, säger jag, för jag håller i din hand. Jag är vacker för att du är vacker. Jag ser annorlunda ut idag än igår, om

du går härifrån förvandlas jag, blir en annan, slocknar, blir den jag var igår. Igår var jag inte vacker.

Säger jag för jag har börjat lära mej. Gaby ler.

Vi står nakna hand i hand framför hennes spegel, Gaby Poetissan och jag. Hon är naken, det kolsvarta håret, dom spetsiga ögonen som nästan alltid är uppspärade stirrar på mej från spegeln, jag tycker om det, dom har ingen färg, dom är bortom färg, färg finns inte, bara liv. Dom tjocka läpparna som darrar så ofta, den raka markerade näsan, hennes bleka ansikte, den smala kroppen och fötterna som pekar utåt när hon går, den oerhört bräckliga kroppen, senorna, mönstret av små röda ådror på hennes lår, putningen på hennes mage, det tunna ljussvarta håret i hennes armhålor, den lilla svanken ovanför hennes skinkor, dom smala axlarna, hennes händer, dom spetsiga fingrarna som skriver långa sköna och farliga dikter, dom korta fingernaglarna, dom små bröstvårtorna som kryper inåt, doften av hennes kropp, den parfymlösa doften av kvinnokropp och vi står nakna framför spegeln och jag har hittat hem.

Kvällen innan, första gången vi träffas: Gaby säger:

Det finns ingen förgångenhet. Det finns ingen kommande-
het, bara nuhet.

Dagarna går. Gaby säger:

Dagarna går inte, det är samma dag om och om igen. Det finns inte flera dagar, det finns bara en dag som går om och om igen. Dom säger bara så för att dom vill lura oss att tro att saker förändras av sej själva, så att vi inte ska slåss.

Gaby Poetissan skriver dikter. Hon skriver dikter, vackra dikter, såna saker som alla vet men ingen nånsin har lyckats säga. Jag är hennes poet, det är viktigt för henne att leva med en poet och ibland vill jag inte alls vara det men hon säger:

Du är poet och du kan inte göra nånting åt det.

Och om någon nånsin, förut, skulle ha sagt till mej att jag inte kan något om livet så hade jag skrattat. Sagt ja ja, grabben är väl avundsjuk. Jag hade sagt att jag kan livet eftersom jag lever det.

Om man lever det så har man inget val, man lär sej. Jag hade sagt att allt jag gjort, allt jag tänkt, har fört mej framåt, längre inåt livet, så nära man kan komma det utan att försvinna.

Nu ser jag.

Nu vet jag att livet varit en främling, som en annan människa, som en person i fönstret i ett upplyst vardagsrum i ett bostadsområde i Västerås som jag skymtat när jag åkt förbi med bilen. Och jag har undrat hur den personen är, velat veta vad den personen gjort idag, vad hon jobbar med, om hon älskar, är ledsen eller glad, men inte vetat nånting.

Nu har jag träffat alla dessa personer. Jag har träffat Gaby.

Första kvällen: vi står i dörren till hennes rum, mitt i festen, den första festen, kvällen Gaby hittar mej. Vi står i dörren i mellanrummet mellan två dikter, i skarven mellan vackra rader, vi lämnar den ena dikten och är på väg in i en annan.

Jag brukar ofta vara på väg. Jag vill se mej omkring. Så har det alltid varit och jag säger det till henne.

Gaby säger:

Det är annorlunda nu.

Hon har rätt. Gaby har hittat mej, jag är en annan nu, hon har fött mej, jag är bara ett litet barn nu. Men som barn är man nyfiken, vill man se sej omkring. Jag säger det till henne.

Hon säger:

Se dej omkring, men se dej inte omkring för länge för då har du glömt vad du ser på. Det finns vackrare bröst, säger hon, det finns vackrare bröst men bara dom här är dina, säger hon och knäpper upp blusen och jag ser på dom, hennes små bleka bröst som hon håller i, sträcker ut mot mej, åt mej, och jag tar i dom, ett i varje hand och jag smeker dom, det är underbara bröst. Gaby säger:

Det finns andra bröst men bara dom här tillhör dej.

Fredag 18 november.

Flyttade in. Tillbaka in i en etta med kokvrå igen. Kanske har tiden stått stilla, kanske har jag hela tiden bott i en etta med kokvrå. Jag bor i Solna, jag hittar ingenstans i Stockholm, jag vet inte ens var affären ligger. Ettan är liten men jag har knappt några saker så de får plats. Den här ettan är mindre än förra men ändå dyrare. Rökte slut på sista paketet. Dagen K plus 193 dagar.

Lördag 19 november.

Slutade röka. Det är lättare att sluta röka i en ny miljö. Där det inte finns några vanor. Dagen K plus 194.

Onsdag 23 november.

Lars fyller 28. Jag ringde för att gratulera, men han var inte hemma. Har bott i Stockholm i 6 dagar, hittar fortfarande ingenting. Har inte varit inne i stan än, var i Solna centrum igår. Det är stort, jag gick vilse, en massa affärer men vad ska jag med dem till? Det är där tunnelbanan finns. Gick till arbetsförmedlingen (också i Solna centrum) och anmälde mig. Fick kassakort. De ställde inga frågor, jag var lite orolig för det, visste inte vad jag skulle ha svarat. Fick kort för 8 veckor. Var inne i en affär med husgeråd, jag har alltid velat ha en gong-gong, en sådan man slår på när maten är klar. Hon bakom disken sa att de inte hade någon sådan, men möjligtvis kunde jag få tag på en i Sumpan. Jag

har ingen aning om vad Sumpan är och vågade inte fråga. Det verkade självklart att man ska veta det. Jag klarar mig nog utan gong-gong.

Har inte rökt. Men jag är sugen. Köpte ett paket Blend Ultra att ha i skrivbordslådan. Tänker inte röka dem, men det är lättare att låta bli om man vet att möjligheten finns.

På kvällen var jag hemma, jag har ingen TV än, får se om jag får råd att skaffa en. Dagen K plus 198 dagar. Lyssnade på Toni Holgerssons förra skiva. Han sjunger om liknande saker. Den är bra. Måste skaffa eftersändning på posten, längtar efter lite sällskap.

Fredag 25 november.

Dagen K plus 200 dagar. Ringde till sjukhuset. Ingen förändring. Första snön.

Söndag 27 november.

Tog en promenad till Hagaparken. Jag visste sedan förut att det är en park där de brukar ha Bellman-dagar och på kartan såg jag att det var nära. Det var vackert väder, snön försvann på en gång i fredags, en massa barn sprang omkring, det är ovanligt varmt och fint för årstiden nu. Fikade, framför mig satt det en person som påminde om G. Fast bara bakifrån. Dessutom kom en liten flicka och satte sig bredvid henne, det måste ha varit mamman så det kunde inte vara G. Måste åka in till stan och titta, jag kan nästan ingenting om Stockholm, hittar knappt förutom vid Sergels torg och gågatan till Gamla stan. Tog bussen tillbaka hem, nummer 515, det måste jag lära mig. Den går nog till stan också. Skrev ännu ett brev på kvällen. Jag kommer aldrig att posta dem. Hon kommer ändå inte att läsa dem. Var uppe ovanligt sent på kvällen. Röksugen.

Måndag 28 november.

Utforskade Råsundavägen åt andra hållet (bort från E 4:an). Gick förbi en tunnelbanestation (Näckrosen, vackert namn). Det är nog lite längre till den än till Solna centrum, men om jag vill ha omväxling någon gång kan jag ta tåget därifrån. Där Råsundavägen tog slut hamnade jag i Sundbyberg. Ganska mysigt, som i en småstad med en huvudgata och en massa små affärer. Fikade på ett gammeldags fik där det satt ett gäng gymnasietjejer. De pratade högljutt och verkade väldigt hemtama. Blev lite avundsjuk, men det kommer väl. Jackson Brownes fru tog livet av sig när han tyckte att de hade det som bäst. Hur klarar man en sådan sak? Hur går man vidare?

Måndag: läsdag: läsa minst 2 timmar. Läste äntligen ut "Moment 22".

Satt och funderade och försökte komma på en enda bra anledning till varför jag, om jag skulle befinna mig i situationen att jag behövde bil, skulle köpa en Skoda. Jag kom inte på en enda. När jag var liten hade vi en Mercedes, det var när jag fortfarande var riktigt intresserad av bilar. Ett av mina största barnomsbekymmer var oron över att det, när jag blev stor, inte längre skulle finnas några mercedesbilar. Inte ens min pappa kunde lugna mig på den punkten, det var på den tiden då man på allvar trodde att det skulle finnas charterresor till månen så här dags. Dagen K plus 203 dagar.

Tisdag 29 november.

Hade sett att det finns en tandläkare vid Solna centrum. Slog i telefonkatalogen, det fanns flera stycken. Valde den med det trevligaste namnet och beställde en tid. Hoppas jag inte har så många hål, det skulle jag inte ha råd med. I så fall får jag laga de största

nu och de andra någon annan gång, i vår kanske.

2.

Första morgonen: i Gabys rum hemma hos mej, hemma. Vi ligger länge i sängen, Gaby gör frukost, jag är kvar i sängen, i rummet, och vi ligger kvar länge sen och så säger Gaby:

Klä på dej. Nu ska jag skriva av dej.

Jag får sätta mej på en stol mitt i rummet. Gaby sitter bakom hennes skrivbord, jag får sitta på en stol alldeles stilla som om jag poserar för ett porträtt. Jag sitter på stolen med kläderna på och Gaby skriver, stryker över, skriver igen, skrattar, stryker över, blir fundersam, skriver, ler och sen hämtar hon en t-shirt och säger:

Ta av dej skjortan och sätt på dej den här.

Jag byter kläder, hon skriver, jag får byta kläder flera gånger, hon skriver fort, en ny dikt för varje nytt klädesplagg. Hon ber mej göra grimaser, inte fula grimaser bara olika ansiktsuttryck, hon vill skriva av alla mina ansikten, hon säger åt mej att tända en cigarett: en vers när du röker, säger hon och skrattar och jag får byta ställning, hon vill skriva av mitt kroppsspråk, mina vinklar, mina rynkor, jag ska skratta, jag ska le, jag ska se sorgsen ut och arg, och Gaby skriver flera blad, hon har en gäsfjäderpenna som hon doppar i bläck, sen sätter hon på musik, hon skriver av mej till Carmina Burana och hon skriver allt häftigare, hon svettas, hon är fortfarande naken så när som på en nattskjorta som når precis över skinkorna, hon går runt i rummet, tittar på mej från alla möjliga håll och så säger hon:

Klä av dej naken.

Gaby Poetissan skriver poesi, hon säger: klä av dej naken och jag klär av mej naken och sitter på den där stolen och det tar längre tid nu, det tar längre tid för henne att skriva av mej naken och hon kämpar och frustar och svär, hon skriker könsord ut i rummet och musiken dånar och jag sitter alldeles stilla, hon ser inte

nöjd ut, hon ser förbannad ut, hon stirrar på mej som om det är nåt fel och jag undrar om jag inte duger naken, jag blir orolig och hennes blick är mörk och jag börjar skruva på mej, försöker dölja mitt kön, mitt otillräckliga kön och hon skriker: Sitt still! Och jag sitter stilla och plötsligt flyger pennan över pappret igen och målar ord och hon är inte arg längre, hon ler stort och jag räcker till, jag andas ut, jag räcker till och jag blottar mitt kön för hennes ögon, hennes penna och känner mej vacker och just då verkar hon vara klar och hon säger:

Smek dej själv.

Va?

Onanera. Jag ska skriva av dej när du onanerar.

Ska jag?

Ja.

Jag tvekar, något sådant har jag aldrig gjort, jag har aldrig runkat inför en kvinna, jag har aldrig runkat inför någon, inte ens när jag var liten och jag vet inte hur jag ska göra, musiken har tystnat men Gaby sitter alldeles still och stirrar på mej, väntar, så jag smyger ner handen till min kuk och börjar röra den och Gaby stirrar på mej, jag blundar, jag vågar inte se på henne, jag hör hur pennan börjar skrapa mot pappret och jag känner hur min lem börjar resa på sej, jag fortsätter smeka den, börjar röra den upp och ner och Gaby skriver och snart har jag ett rejält stånd och sen slutar Gaby skriva och jag hör hur hennes stol hasar en bit över golvet och när jag tittar upp sitter hon på sin stol på golvet bort från skrivbordet någon meter framför mej och hon har lagt ifrån sej pennan och hon viker upp nattskjortan över magen och hon har sin hand på ena läret, hon låter den vandra in mot skötet, hon smeker sej själv, jag smeker mej själv, jag onanerar framför henne och hon gör samma sak, vi tittar på varann och smeker oss själva och det är något nytt, något fantastiskt och jag skakar i hela kroppen. Då reser hon på sej, tar av sej nattskjortan, hon trär den över huvudet, jag sitter fortfarande på stolen, hon kommer fram till mej och hon sätter sej på mej, hon sätter sej på mitt kön och den kommer in i henne och vi älskar, vi älskar, det är jag och

Gaby Poetissan, det är underbart, vi sitter i hennes dikt och älskar, det är första morgonen och jag har kommit hem.

När det är över är det över alldeles för fort, när det är över sitter vi och kramar varann, hårt håller vi om varann och Gaby skrattar, hon skrattar med hela kroppen och så lösgör hon sej, hon stiger av, det blir svalt mot mitt kön, hon ställer sej framför mej och ser på mej och så säger hon och skrattar:

Sitt still! Jag ska skriva av dej nyknollad!

Och hon skrattar, hon tänker inte alls skriva av mej nu det är bara som hon säger och jag skrattar också, vi är lyckliga och vi säger att vi älskar varann.

Låtsas veta. Förut. Låtsades veta att jag visste.

Oj Gaby, ibland kan man undra.

Jag menar, vad trodde jag egentligen? Visste jag inte att vägen ska vara lång? Visste jag inte att man lär sej under tiden? Att det fungerar så, att det tar tid att komma fram.

Jag skäms. Om jag kunde se mej då skulle jag skämmas ögonen ur mej. Fattade jag ingenting?

Vi läser in oss, vi sitter på hennes rum i flera dar och jag får inte lämna hennes rum.

Du är min nu, säger hon.

Mitt rum ska lära känna dej, säger hon och jag lämnar det inte på flera dar.

Mitt rum andas mej, säger hon.

Mitt rum vill också andas dej, säger hon.

Du måste berätta vad du ser, säger hon och jag ger rapporter. Jag ger rapporter, jag beskriver hennes rum, jag beskriver henne, jag beskriver allt vi gör och allt vi säger och ibland ler hon, ibland nickar hon försiktigt, jag ser vad hon vill jag ska se, ibland skakar hon på huvudet, ibland blir hon arg, ibland tackar hon mej för att jag ser saker hon inte ser. Hon kommer med mat, hon går ut och stänger dörren efter sej och hon kommer med mat och hon säger att hon måste gå och handla och hon går iväg och jag blir

ensam i hennes rum.

Jag ser mej omkring, jag är i hennes rum, hon säger det är vårt rum.

Jag ser mej omkring, jag vill lära känna mitt nya rum, jag tittar på golvet på trasmattorna med långa rader av tyg som stora dikter i olika färger, som olika stämningar och mellan rader av tyg ligger sömmarna, dom som egentligen berättar historien. Jag ser på hennes väggar, på ena väggen hänger en spegel, en gammal och repig spegel och jag ser mej själv genom reporna som talar all världens språk. Jag ser på hennes tak, på våra väggar, mitt rum, mitt hem, jag drar ut skrivbordslådan och där ligger högar av papper med vackra bokstäver. Jag vill inte läsa, inte än, jag vet att jag kommer att få se dom sen, jag bläddrar bland pappersarken, ser på hennes bokstäver, hennes ord men jag sätter inte ihop dom, inte än, jag vill vänta, jag vill se varje liten bit för sej och varje bokstav är en bild av Gaby, är ett självporträtt, jag kan se hennes linjer i bokstäverna och när jag stryker med fingrarna över det torra, lite skrovliga bläcket är det som om jag för fingrarna längs hennes läppar, det är som om jag smeker hennes hud från halsen ner mot mellanrummet mellan bröstet och över magen och hennes nakna hud, hennes nakna vita vackra hud, över ljumskarna, det är bokstäver, jag blundar, jag läser hennes hud, och det är randen, den tvära gränsen av könshår och jag öppnar ögonen, jag lyfter fingrarna från pappret. Inte än, inte allt på en gång. Jag skjuter igen lådan och jag ser på hennes kläder, hennes kläder som hon bär, som bär henne, som låter henne andas, som smeker hennes hud, hennes kläder på fätöljen, vår fätölj, jag sätter mej på hennes kläder och blundar och tänker att det är såhär det känns att komma hem.

Jag sitter i vårt rum och jag lämnar det inte.

Sen kommer hon tillbaka, jag sitter på sängen, hon kommer tillbaka och hittar mej på sängen och hon ler, hon öppnar sina armar och säger:

Du sitter på vår säng.

Och hon ber mej beskriva vår kärlek, hon ber mej beskriva

min längtan och ibland blir jag trött, ibland är jag inte uppmärksam, ibland missar jag saker och hon märker det och då andas hon häftigare och ser på mej och säger:

Vad ser du?

Jag försöker förklara men ibland är jag trött och orkar inte koncentrera mej och ger bara halvhjärtade svar och Gaby Poetissan godkänner inte dom svaren, hon säger:

Vad ser du egentligen?

Och jag får börja om, jag får skärpa mej och jag lyckas och jag blir tacksam, Gaby låter mej inte ge upp, hon lär mej se och Gaby skrattar, hon skrattar stort och säger: där ser du, du kan ju, du måste bara titta, du måste se på mej och du får aldrig glömma. Lova mej det.

Jag ska aldrig glömma, säger jag.

Hon är min kvinna nu och hon är vacker, hon är det vackraste jag sett, som sagoféerna i skogarna, som prinsessorna som letar efter prinsar på vita springare, och allt annat blir till diffusa minnen, mina tidigare kvinnor, dom är inte kvinnor, dom är bara flickor som ännu inte levt, jag har träffat många flickor men Gaby är den första kvinnan, hon är en verklig kvinna och jag vet att en verklig kvinna väntar sej något av en man och ingen har nånsin väntat sej något av mej förut, men Gaby är en verklig kvinna och hon väntar sej något, inte bara gamla ord och gester, hon väntar sej något verkligt av mej och jag tänker på det och nånting måste jag göra så jag reser på mej och säger:

Du är vacker.

Ja?

Du är min kvinna.

Ja!

Jag är din man.

Ja.

Jag bestämmer över dej.

Ja...

Om jag tröttnar så går jag.

Hon säger inget. Jag säger:

Jag kanske ska gå nu. Och aldrig mer komma tillbaka.

Och:

Jag kanske går nu.

Och:

Du måste se till så jag inte tröttnar.

Jag ser på henne, jag står upp, hon ser lite fundersam ut men inte orolig, hon vet att jag gör rätt, hon vet att jag måste göra nånting så att jag blir jag. Hon vet att en man måste ta mark. Och stanna på den mark han tagit. Hon förstår att jag måste resa mej och göra mej stor så att jag inte försvinner, hon vet att jag måste försöka vara hård, hon förstår precis och mina ord är otrevliga men i smyg ler hon, inte så jag ska se, inte för att genomskåda mej, bara för att hon förstår, för att hon är glad att jag försöker.

Och:

Det du inte vill ge tar jag med våld.

Och:

Om jag måste tvinga dej så gör...

Gaby reser på sej, hon förstår men hon kan inte låta bli, hon reser på sej, hon är så kort men så mycket större än jag och vi har spelat spelet en stund nu och hon vet att vi måste spela spelet en stund men hon har ändå fått nog och hon reser sej och tar min hand och för den mot väggen, håller den mot väggen och säger:

Vad känner du?

Jag tvekar. Och:

Vad känner du? Känner du mitt hjärtslag i min vägg. Om du inte känner mina hjärtslag i min vägg måste du gå. Jag vet att du känner dom.

Hon håller i min hand och ler.

Känner du mitt sköte pulsera i min vägg?

Jag säger ingenting.

Visst känner du, säger hon och hon skrattar till, det är över nu, nu är allt som vanligt igen, nu är det hon som visar vägen.

Efter några dagar i hennes rum känner jag mej yr, jag känner mej upptagen, överallt är Gaby, jag ser henne på väggarna, jag ser hennes kropp i sömnen, jag ser hennes konturer genom fönstret

när det regnar, hon säger att hon ser mej överallt, hon säger att nu andas vi tillsammans, hon säger att nu är vi ett.

När jag var ung idrottade jag. Jag har bra grundkondition, jag tycker om att leka och spela. Jag säger till Gaby att några jag känner ska spela brännboll och kan inte vi alla gå dit.

Och hon ser på mej som om jag inte fattar nånting. Hon säger:

Jag tycker inte om brännboll.

Men det gör jag, säger jag. Kan vi inte gå dit. Dom andra kanske vill.

Gaby säger:

Du tror att dom andra kanske vill?

Vi kan väl fråga, säger jag. För min skull.

Jag spelar inte brännboll, säger Gaby.

Jag säger:

Det spelar ingen roll. Det är ingen som är bra.

Jag har inte sagt att jag inte kan, säger Gaby och hon vänder sej om och går bort från mej.

Det var inte så jag menade, säger jag efter henne men hon har redan lämnat rummet.

Senare sitter vi alla i det stora rummet, i den stora dikten. Det är sent, brännbollsmatchen är redan över. Vi dricker te. Jag frågar Gaby vad hon vill göra.

Kan vi inte ta en promenad?

Vart då? säger hon.

Inte vet jag, ut bara.

Det låter som en bra idé, säger en av dom andra, en av hennes vänner, en av hennes poeter.

Jag säger:

Vi kan väl röra på oss lite.

Du vill röra på dej, säger Gaby.

Ja.

Varför då?

Inte vet jag. För att få lite motion.

Jaså, säger Gaby. Och:
Duger inte den jag ger dej?
Och så skrattar hon och hennes vänner, hennes poeter, skrattar också. Någon håller i nytt te i kopparna.

Första veckan: vi sitter på hennes rum, vi läser in oss på hennes rum och efter dagar långa som år, korta som blinkningar är vi tillsammans, bara vi, vi är jag och vi är Gaby och hon lär känna mina kläder, mina ögon, min andhämtning, mitt hår. Hon tittar bara, hon ser på mej och jag ser något i hennes som jag aldrig ska glömma, jag ser en själ, en kvinna, vi ser varandra, vi läser in oss på vårt rum och på den femte dagen går vi på stan.

Det här var min stad, säger Gaby.

Det är det inte längre, säger Gaby.

Det här är vår stad, säger Gaby och vi går och håller i varann och vi går och alla människor ser oss men ingen känner oss, ingen känner igen oss i det nya som är vi, var för sej har vi gått på gatorna och pratat och hejat och nickat men tillsammans är vi något annat, som en rymdfärja som landat och utforskar den öde terrängen där inget annat liv finns till, är vi synliga bara för varann och vi lämnar inga spår som någon kan förstå, vi gör fotsteg som inte sätter några spår för det är ingen som kan förstå. Jag älskar henne, jag älskar allt som är hon men hon är inte alls som dom kvinnor jag brukar drömma om, hon är inte alls som det ideal jag dyrkat och letat efter, hon motsvarar ingenting som jag tidigare känt men ändå är hon allt, hon är en fullständigt ny känsla, nånting som slungats mot mej från en okänd värld, nånting som skickats till mej som en oväntad gåva flera månader innan födelsedagen. Hon är allt jag vill ha och vi rör vid varann, lätta smekningar, inte det genomskinliga, handfasta uppvisandet, vi tar på varann liksom av misstag, som om vi kommer i vägen för varann där i det fältet där våra kroppar, vår hud inte har hunnit läsa in sina repliker av förväntad reaktion, och Gaby kommer åt min arm, hon nuddar vid min hand, hon lutar sej framåt och hennes hår slår lätt mot min kind. Vi går bredvid varann, vi är ett,

vi är sammankopplade av en kraft jag inte känt förut, den kraften för oss framåt, fram genom gatorna, vi är nya, vi är inte dom-samma, nya nya i vår stad, nya nya i våra steg, nya i allt vi ser, allt vi pekar på, allt vi skrattar åt och vi stannar framför ett stort grått hus med en massa saker i skyltfönstren och vi stannar där, Gaby tar min hand, hon för mitt pekfinger mot sin mun, hon kysser det och sen för hon samma finger mot min mun, hon lägger det mot min mun och jag kysser mitt finger och sen tar hon fingret och för tillbaka det mot sin mun och hon öppnar munnen och hon för in mitt pekfinger i sin mun och smakar på det.

På morgonen vaknar jag och det första jag minns är örfilen. Jag ler för mej själv och Gaby ligger bredvid och lägenheten är fortfarande full med folk, det ligger människor också i vårt rum. Gaby somnar med tårar i ansiktet och nu sover hon fortfarande, hon sover med tårar i ansiktet och snart kommer hon att vakna, hon kommer att vakna med tårar i ansiktet. På natten vaknar hon och skriker och jag ligger bredvid, Gaby vaknar och skriker, det är mina drömmar som jagar henne, det är mitt skratt som stiger in i henne och borrar djupa hål i henne. Vi sover så tätt ihop, hon somnar med tårar jag gett henne, jag gör henne illa, jag föraktar hennes drömlösa nätter, jag säger att en människa som inte drömmer är ingen hel människa, jag säger det det sista jag gör innan vi somnar, hon tar med sej mina ord in i sömnen och hon gråter, jag bryr mej inte, jag vill göra henne illa, jag vill göra ont för hon är så stark, är så svag och örfilen är som en smekning om man jämför men jag ville ha den, jag behöver en ursäkt och Gaby gråter och hostar, hostar hela natten och jag avskyr hennes hostningar, dom är inga riktiga hostningar, det är inte som Mimis, det är bara ett litet barns hostningar och hon kan inte hosta som en kvinna säger jag till henne.

Såna saker säger jag och festen är sen, fortfarande är det mycket folk och vi ska sova, jag vill inte sova i samma säng, jag försöker skrämman bort henne men hon kryper bara närmare, hon klamrar sej till mej och jag är hård och ju hårdare jag är desto när-

mare kryper hon mej och klamrar sej fast. Jag är hård och hon ber mej sluta, jag kan inte sluta, jag vill se hur hård jag kan vara, jag leker lekar med mej själv, låtsas vara nån annan och ser hur långt han kan gå. Gaby vet inte varför jag gör såhär, hon frågar och jag skrattar rakt ut, jag säger att det är hon som tigger om det här och hon säger att det inte är sant och jag skrattar igen, jag är hård, jag gör henne illa, som om jag sticker henne med nålen, stick på stick på stick tills hon inte längre känner.

Vi ligger i flera timmar och till slut slutar Gaby gråta, hon kan inte gråta mer för jag lär henne att inte känna, den natten lär jag henne att inte känna men tårarna har bosatt sej i hennes ansikte, hon gråter inte längre men tårarna har hittat ett hem i henne ansikte.

Och poporkestern åker längs landets vägar, från stad till stad, scen till scen. Som exempel ser jag en dag, när jag kör E 4:an förbi Gävle, en minibuss med text på bakrutan. Det står Sam Rocket and the blues prisoners. En kväll där, en kväll där, nya platser varje dag, nya upplevelser varje kväll och det är så jag tänker att jag vill ha det.

Och ändå vet jag att det bara är på låtsas. Det är nya platser varje kväll men det är samma värld. Ändå tänker jag att det gör inget, det räcker för mej. Världen är liten men en och samma plats ännu mindre. Man får göra det bästa av det hela. Jag vill fylla väskan med nya platser, skölja min kropp med nya dofter, hitta nya tunnlar för mina fingrar.

Första tiden: det är kväll, vi dansar, det är jag, det är Gaby, det är hennes vänner, alla poeter. Vi dansar, hela vardagsrummet är fest, hela det stora rummet med alla sina bokstäver, med sina rim, sina bilder, sina vackra invånare. Jag står på golvet och dansar och Gaby kommer fram till mej. Hon är halvvägs kvar i dansen, i ett rus där jag aldrig får plats. Det gör inget bara jag får se på när hon dansar, hur hon liksom sjunker in i något annat. Ibland vill jag säga: Vänta! Innan du glider undan vill jag ha en kyss. Innan du

glider bort vill jag att du berättar hemligheten för mej. Innan du försvinner. Men jag vet ju, att då skulle det inte vara någon hemlighet längre. Gaby kommer fram till mej och säger:

Vet du att månen är en kvinna?

Vet du att månen är alla människors moder?

Hon säger:

Vet du att månen är en gammal morsa som fött oss alla.

Vet du att hon har en jävligt slapp mage vid det här laget.

Jag ler mot henne.

Hon säger:

Nu ska jag dansa en dans för morsan.

Nu ska jag dansa måndansen.

Jag ler och tänker, älskade Gaby, äntligen har jag fått vad jag vill ha, du är så annorlunda, du är inget likt och du är så vild men ändå blir jag så lugn, älskade Gaby, jag behöver lugn, jag får ett lugn, jag får lugnet av en månflicka vars fingrar målar kärleksmönster när hon pratar. Jag vill ta på henne, smeka henne i hennes svarta kjol och hon står kvar framför mej och hon ler också men så kommer något annat in i hennes leende, något annorlunda, något gömt.

Dags för måndansen, säger hon men något annat har kommit in i hennes leende, har smugit sej in bakvägen där det vet att det egentligen inte får vara och hon rör vid mej men hon rör inte vid mej som hon brukar röra vid mej, hon rör vid mej som om hon stöter bort mej. En flyktig beröring, som om hon inte vill men känner sej tvungen, eller som om hon vill just det och inget mer. Sen glider hon bort från mej, hon glider in i sin dans, hon ser på mej, nästan lite föraktfullt, jag står ju bara där, jag förstår inte, jag gör ju ingenting, det är så mycket jag inte förstår, jag vill skrika: Berätta hemligheten för mej! Innan du sjunker undan, berätta hemligheten för mej!

Men jag säger inget, jag bara ser på Gaby, min älskade Gaby, där hon virvlar runt bland gästerna, hur hon svävar över golvet, slingrar sej runt människorna, hur hon tycks slingra sej runt musiken, hur hon likt en jätteorm slingrar sej runt dom olika

instrumenten och suger ur dom all energi, hur hon flyter från ett instrument till ett annat och hur dom olika instrumenten ljuder vackrare och starkare och naknare än någonsin just som hon slingrar sej runt dom, som om hon har nån hemlig överenskommelse, som om hon är ett med musiken, att musiken bara spelar för henne, på alla hennes villkor och när hon till slut sätter sitt grepp på sången låter den räddare och skörare och ärligare än någonsin och jag har slutat dansa och Gaby dansar fram till mej.

Hon säger:

Vill du ha barn?

Hon säger:

Jag är månen, jag föder alla barn.

Hon säger:

Jag föder barn åt alla som vill. Det är bara att säga till.

Jag står stilla, säger ingenting, förstår inte.

Jag vill aldrig ha barn, säger hon.

Jag förstår inte, säger jag och hon försvinner bort ifrån mej, in i hemligheten igen, hon växer ihop med sina rörelser och musiken igen, hon dansar genom hela rummet och jag står kvar på samma ställe, jag ser på alla människor, alla människor som är fulla, är glada och plötsligt står Gaby framför mej igen, och alla instrument tystnar som om dom slutligen har kvävts och jag ser på henne och hennes ögon har ändrat uttryck, det där som fanns i hennes leende är nu även i hennes ögon, dom har blivit kalla, hennes ögon har blivit kalla och jag känner inte igen henne, hon ler, hon ler och plötsligt tar hon tag i sin blus och viker upp den över magen, hon viker den så långt att den drar med sej hennes bh och halva hennes bröst blottar sej och jag vet inte vad jag ska säga, hon står där med upplyft blus, håller den i sina händer mot hakan och jag känner olust, jag känner inte igen henne, jag vill att hon ska sluta men jag vill inte att hon ska gå vidare, jag är rädd, jag vill att hon ska hoppa tillbaka någon minut och inte lyfta på blusen och hon säger hårt och vasst:

Ser du hur månen studsar från min hud?

Ser du hur slät min mage är?

Hon säger:

Ser du hur moder måne gräter över min släta mage.

Känn på den!

Hon tar min hand, jag är motsträvig, hon säger.

Känn! och hon tvingar till sej min hand, lägger den mot sin mage och jag känner spändheten, jag försöker låta bli att titta på hennes nakna bröst som är delade på mitten av bh-bygeln, jag kan inte hålla blicken, jag ser runt i rummet på alla människor som har slutat dansa, som ser på oss, några med roade miner, andra med förvåning och några med skam och det känns fel, det är som om ljuset kastade mörka blixtar, det är som det sista ljuset, det sista ljuset innan en lång lång natt, det är som om stearinljusen växer mot taken med svetsvita lågor. Det är som om vi är lindansare på tunna trådar som vinglar fram och tillbaka och under oss finns uppåtvända istappar stora som spjut. Jag känner hur hennes mage andas ansträngt och jag håller min hand stilla, jag försöker att hålla den fast för att lugna ner henne, hon stirrar på mej och säger:

Känner du?

Känner du hur månen faller till marken?

Hon säger:

Känner du hur tillintetgjord hon är?

Min mage är en fläck på månen, säger hon och skrattar sitt stora skratt, det där skrattet som jag ännu inte lärt mej tyda, det där skrattet som ger en antydning till att innehålla rädsla men det har jag inte lärt mej än. Skrattet där man kan spåra förakt men det vet jag inte, jag är bara glad över att hon äntligen släpper blusen och låter den falla på plats och hon rätter till bh:n och Gaby dansar åter bort från mej, jag blir ensam kvar och jag ser på människorna men det är ingen som ser på mej, alla ser på Gaby och Gaby skrattar, ingen ser på mej längre och det är skönt, jag kan stå som jag vill. Och Gaby skrattar, hon skrattar sitt vanliga skratt igen, det riktiga, alla följer Gaby med blicken och dom börjar dansa igen, allt är som vanligt igen, Gaby dansar och ler och

slänger en kyss mot mej, alla dansar och skrattar, Gaby Poetissan
och hennes poeter, hon har dom i ett fast grepp och jag känner
en märklig känsla av stolthet, hon är min.

Onsdag 30 november.

Tänkte först ta tunnelbanan in till stan och se mig omkring. Men det blir nog tid till det också. Letade efter tvättstugan. Jag hade ingen lust att fråga någon så det tog lite tid. Skrev upp mig för fredag, det verkar inte vara något problem att få tid med kort varsel. Undrar vad jag har för grannar, har inte sett någon än. Med lite tur kanske det finns folk i min ålder, men då är det förmodligen stockholmare förstås. Tror aldrig jag har känt någon riktig stockholmare, men de är säkert som folk är mest, lite mer vana kanske bara.

Onsdag: Klistra in foton-dag. Ligger flera år efter, satt i två timmar. Blev lite snurrig av limmet, har köpt det i nån fotoaffär för länge sedan, ska vara något speciallim för foton.

Anette ringde. Vi bestämde att vi skulle träffas något senare i veckan, det var hon som föreslog det. Det kan nog bli trevligt. Hon känner ju mig sedan länge, det blir lättare då. Vi kommer säkert mest att prata om saker från innan.

Torsdag 1 december.

Jag bor 300 meter från Råsundastadion. Måste gå och kolla på någon EM-kvalmatch framöver. Undrar om man hör måljublet därifrån. Kanske, men det är en del höga hus i vägen. Gick ner till Solna centrum på eftermiddagen, börjar hitta lite grann där. Gick in på biblioteket och läste Dagens Nyheter, satt sedan på fiket bredvid hissen till arbetsförmedlingen och drack kaffe. Det finns många kvinnor här.

Har inte rökt på 13 dagar. Det vore lögn att påstå att jag inte är sugen. Det finns annat jag är sugen på också. Dagen K plus 206 dagar.

Söndag 4 december.

Anette kom hit. Jag fixade lite mat, vi kåkade och satt och snackade. Vi kan prata om det mesta, precis som vi alltid gjort. Det var trevligt. Hon ville prata om det som hänt, jag visste inte riktigt vad det skulle vara. Hon sa i alla fall att hon inte heller kunde förstå. Spelade Toni Holgersson för henne, det gillade hon. Hon har fått tag i en lägenhet på Söder, där har jag inte varit sedan jag flyttade hit. Vi bestämde att jag skulle hälsa på någon gång. Det var skönt att prata med någon jag känt länge, som jag kände innan G. Även om jag inte är samma person längre. Men hon var sig lik. Jag tänkte fråga om hon tyckte jag var förändrad, men lät bli. Jag frågade henne om det tar lång tid att bli stockholmare. Hon sa att det hade hon inte tänkt på, det gav sig självt liksom. Det tycker jag låter lite märkligt. Hon gav mig en lång kram när hon gick, hon luktade lite konstigt. Men det kanske är för att jag inte är van.

Dagen K plus 209 dagar.

David Byrne spelade på Cirkus ikväll. Det hade jag gärna gått på, men det finns inte råd. Undrar var Cirkus ligger. Satt hemma och läste John Steinbeck, "Vredens druvor". Mycket bra.

Matthias ringde från USA sent på kvällen. De hade haft cook-out med jobbet hela dagen så han var lite onykter. Men annars var det bra. Han frågade lite, men det är svårt för mig att svara. Vad ska jag säga? Kul att han ringde, efter alla år har jag vant mig vid att han inte finns här, men ibland saknar jag honom.

Tisdag 6 december.

Det finns mycket tid. Jag försöker ta en promenad varje dag och se mig omkring. Om det är här jag ska bo måste jag lära känna omgivningen. Tog en promenad bakom Solna centrum för att se om det fanns något speciellt där. Det gjorde det inte.

Väntar på pengar från A-kassan. Om allt stämmer med flytten och så, så ska dom komma på torsdag. De är välkomna.

Det finns mycket tid att tänka på när man sitter så här. Dagarna går, men det känns liksom inte som man kommer framåt. Kan tänka mig att det är ungefär så det känns att sitta i fångelse, fast där slipper man laga maten själv. På kvällen var jag hemma, höll på och stöka omkring. Satte upp lite grejer på väggarna, gamla svartvita fotografier och någon plansch. Det inramade fotot på G ligger fortfarande i skrivbordslådan. Vet inte vad jag väntar på, men jag kan inte ta upp det än. Men varje gång jag blir röksugen och kollar i lådan att Blend-asken ligger kvar, bara utifall att, får jag syn på det. Borde kanske lägga det någon annanstans eller vända upp och ned på det. Lyssnade på Den vassa eggen. Skilsmässoplatta kallas den. Vad är en skilsmässa? Måste man ha varit gift för det? Om det inte är frivilligt, är det ändå en skilsmässa? Kyssar och smek, sjunger han. Det var länge sedan. Är vi skilda nu? Nej, jag kommer nog aldrig att kunna skilja mig. Det spelar ingen roll vad man själv tänker eller vad den andre säger, jag tror inte man kan välja sådant. En skilsmässa sker inte i tanken, det är själen som måste släppa vad som finns att släppa. En gång, när jag var väldigt liten, hade jag kommit till mamma och sagt att jag hade ont i själen. Hon hade skrattat och sedan berättat det för släkten och bekanta. Nu skulle hon förmodligen förstå bättre. Jag lever mitt liv ensam nu, men jag är aldrig ensam. Tankar och minnen finns alltid kvar och de tillhör inte bara mig. Jag undrar vad hon minns. Man ska nog inte tänka för mycket.

Dagen K plus 211 dagar.

Lundell har slutat röka läste jag nyligen. Kan han sluta borde jag också kunna. Han har ju rökt mycket längre. Och med det liv han levt och så.

Fredag 9 december.

Ledsen. Var hemma hela dagen. Struntade i tvätten.